

I portat pel fort pendent de les confidències, M. Girardin ens en fa una, bo i preguntant-nos naturalment que ens la reservem per a nosaltres sols. I com que els lectors per la seva part també l'acceptaran com a tal confidència i no aniran a fer la bugadera, telegrafiant-ho a «La Razón» de Montevideo, els direm amb el mateix to de cau d'orella que gasta M. Girardin en trametre'ns la seva confidència:

Són els uruguais els que no s'han pas mostrat exemplars en llur conducta amb el «referee». No; M. Girardin no n'està pas satisfet del tot i si no fos: Primer, per la importància que s'havia donat al partit; segon: Perquè M. Girardin no oblida mai les seves altes funcions que encaixen perfectament amb les de «jutge de pau», potser, potser, s'hauria vist precisat a prendre alguna resolució enèrgica amb els uruguais irreflexius. Es clar que un bon jutge ha de meditar i calcular-ho bé per endavant i M. Girardin ha preferit, després de tot, tirar-hi un vel.

Els jugadors catalans...? Excel·lents, excel·lents. M. Girardin n'ha vist forces d'equips, però com el Barcelona de diumenge, ben pocs. Samitier és un

el van sorprendre els malabarismes de Bordoy. En nom dels interessats regreiem els elogis de M. Girardin.

Llàstima de terreny dur que tant fatiga a jugadors i a l'àrbitre! Ell està materialment esclafat i és amb penes i treballs que arbitrà el tercer match (car la conversa era dilluns al migdia).

Després M. Girardin s'engresca amb el nostre clima, amb les atencions que s'han tingut amb ell i fa vots per a la prosperitat del nostre futbol (és clar que aquí l'home anomena un futbol que no és precisament el nostre, però nosaltres li aclarim amb aquella santa insistència). Teniu uns equips magnífics; certament anreu lluny, assegura.

Parlem dels àrbitres peninsulars. No en coneix cap, ens diu. Son joves en el «métier» veritat? Perquè encara que siguem «amateurs» jo en dic saber l'ofici, sap...?

Modestament també li aclarim l'amateurisme dels àrbitres casolans i no casolans. Quan sent que es paguen 250 pessetes per un arbitratge (sense despeses) l'home es queda perplex i ens sembla que fa un càlcul mental... Potser compta el que hauria pogut guanyar en els 23 anys de fer de «jutge de pau» a la nostra terra...?

Ens parla de la labor educativa dels periodistes i, naturalment, nosaltres hi coincidim de ple. Perquè, per damunt de tot, som sempre bons companys. A continuació li engeguem com un espetec totes les frases que els periodistes espanyols acostumen a prodigar en llurs ressenyes: «Mago del balon»; «internacional mundial»; el «principe de los ases»; «àgil como una pantera»; «condestable del plongeón»; «rey de la bolea»; «de mirada felina»; «aplomo de mamut»; «astuto como una serpiente del Ganges», etc.

Tot això garvellat en francès no deu fer gaire efecte, però M. Girardin sembla quedar-se veient visions i aprofitem d'aquest seu astorament per a acomiadar-nos-en, bo i regreiant-lo per la seva gentilesa.

S. H. A. Y.

BRIC-A-BRAC

L'esperit de disciplina

Parlant dels equips americans, hom troba que desmenten en rodó la dita generalitzada que els llatins no poden acoblar llurs esforços a l'esperit de disciplina de l'equip.

Això sigui dit suposant que s'accepti que els americans del Sud són llatins, ja que els parers no són unànims en tal reconeixement. Però és evident que l'element llatí en aquests pobles joves és predominant.

I són poquíssims els bàndols que arriben a produir la sensació tan completa d'encaix de tots els individus, amb exclusió absoluta de tot moviment inútil i de tot esforç balder.

A més a més, difícilment ens produeixen la impressió de desesper de molts equips espanyols i àdhuc d'altres nacions de la llatinitat, i menys el de desordre. El cor que posen a la lluita; l'audàcia que es revela continuament en les seves intervencions, hom diria que tenen cura de no perdre mai l'elegància i la serenitat que els artistes clàssics saberen infiltrar a les obres mestres.

LA LLIÇÓ DELS FETS

Els campions olímpics de futbol han vingut a Barcelona precedits d'una fama apoteòsica, fonamentada en fets d'una eloqüència evident. El més cabdal de tots és el seu sorollós triomf a París amb motiu dels Jocs Olímpics. on deixaren una estela d'admiració que va reflectir-se en un cor de lloances, el qual trebà ressò en la premsa de tot el món.

Tal unanimitat—en la qual participaren, àdhuc, els més prestigiosos tècnics anglesos que han passat llur vida en mig de jugadors i equips sense parió en el vell Continent—no pot ésser pas sospitosa. Era manifestació de quelcom sorprenent vist en el camp de joc, que captivava amb tanta força que de bell antuvi hom es lliurava sense reserves davant el nou espectacle colpidor. Era aquell joc de cops de peu donats a cegues i de lluita aferrissada, a voltes inhumana, que estavem acostumats a veure en els nostres camps, convertit en una veritable obra d'art, de delicats matissos i de línies gràcils.

Recordem encara que a cada partida dels uruguais, nosaltres, espectadors de les inoblidables jornades, sortíem del blau Estadiu de Colombes saturats d'entusiasme; i els nostres companys no restaven enrera. Les apologies més càlides sortien dels nostres

llavis; sentíem dins de nosaltres, el benestar inefable del qui ha viscut moments de delícia infinita, i en aquest placèvol estat d'ànim, tornàvem amb els companys, al cor de la urbs tentacular i acaronadora a ésser absorbits en l'estridència i en el vertigen de llum amb què es vesteix al vesprejar la gran ciutat meravellosa.

Passades les jornades resta fortament gravada en nosaltres la petjada de les vivíssimes emocions viscudes. El temps s'encarregà que prompte no fossin més que un record agradós que de tard en tard sorgia en el camp de la nostra consciència.

L'anunci de la vinyuda dels magnífics herois d'aquelles jornades desvetllà novament amb força les imatges de les proeses fetes i els sentiments en latència que ens inspiraren. Amb fruïció esperàvem les belles jornades en què els nostres homes es devien mesurar amb els qui foren consagrats com a mestres sens parió en el torneig mundial.

Les esperàvem, val a dir-ho, amb certa temença. La prova a fer era, certament duríssima per als jugadors catalans. Tindrien els nostres el tremp necessari per no deixar-se emmotllar per les martellades de la suprema mestria dels seus adversaris, damunt l'enclusa del legítim orgull d'invençuts? Contra la restellera d'excelsos qualitats dels campions del món, calia oposar virtut equivalents. El davassall d'energies i la força física per elles soles no bastaven per reeixir de la prova. Calien altes dots d'intel·ligència, d'ardidesa, de màxima resistència, de ferma decisió, de robust tremp moral, i per damunt de tot, de fe i voluntat inescotables. La qual cosa vol dir que no era poc el què exigíem dels representants nostres.

La prova ha estat feta. Han passat gairebé els moments de neguit, i sigui el què sigui el resultat de la darrera prova, davant la qual volem també sentir-nos optimistes, podem enjoiar-nos del falaguer resultat.

Seria endebades menyspreuar el valor dels alts contraris pel fet que no hagin reeixit en portar a la

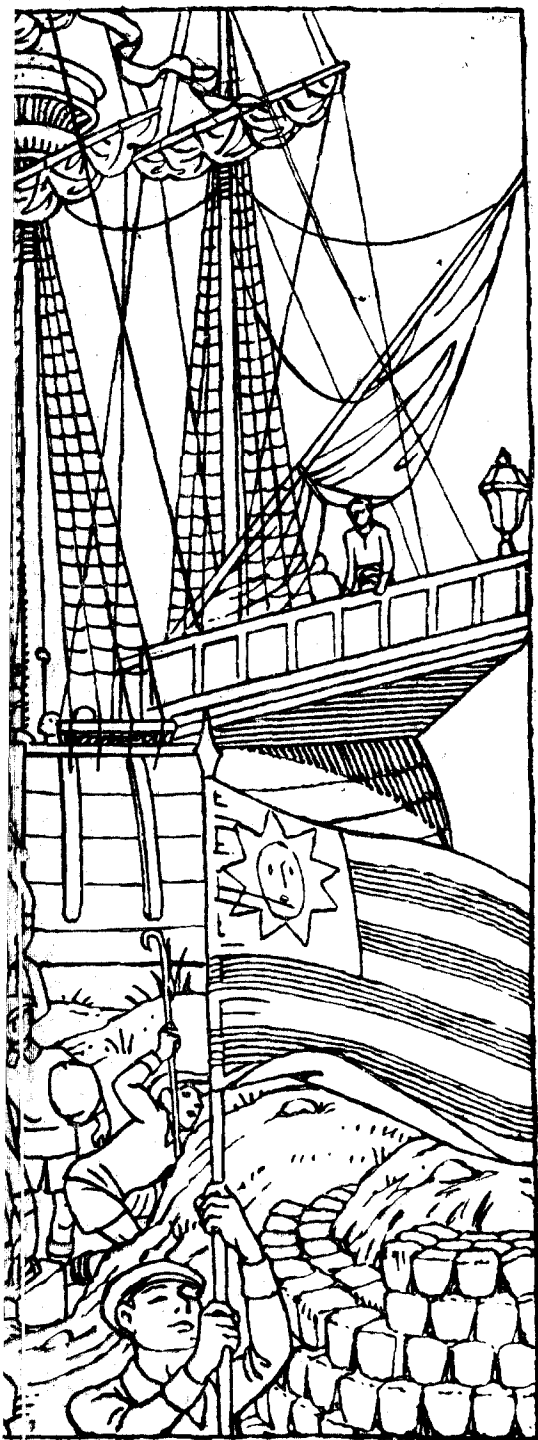


Samitier, d'un esplèndid xut, entrant el primer gol del partit de diumenge

pràctica el que volien, però dels fets, als quals hem de retre acatament, se'n desprèn que han estat posats a raïlla pels nostres. No pas per minva circumstàncies de llur força, ans per la força emprada pels adversaris que aquest dies han tingut davant.

Aquesta és la veritat dels fets. Els nostres jugadors, la vàlua dels quals posem en dubte en moments d'adversitat, fatals i necessaris—en sortir arosos de la dura prova s'ha fet mereixedors de la nostra confiança. Han demostrat que poden posar-se al costat dels millors.

L'exemple dels darrers esdeveniments reconforta el nostre optimisme. Damunt les misèries, de les petiteses de les nostres quotidianes lluites internes, sabem que en el moment donat, units podem emprendre les més ardides empreses. Cal només que es tingui la decidida i ferma voluntat de voler ésser.



S DESCOBREIXEN EUROPA
mi hi ha molts trencacolls.

jugadoràs, però excessivament «truqueur», i això el contraria, perquè resulta una cosa molt antipàtica per a un «referee» trobar-se amb un viu d'aquesta mena. Planas («l'arrièr gros», ens diu puntualitzant) és igualment quelcom de poc comú. També

Prengué avantatge el Barcelona en una passada de Bosch a Arnau, que aquest repetí a Sami, e qual fou l'autor del segon gol.

Scarone marca d'un xut col·locadíssim el de l'empat definitiu. Tebecchi lliura la bala a Carrera, qui ràpidament la posa als peus de l'interior.

En el partit d'ahir, el primer gol el marca Sagi, de passada de cap d'Olivella, després de passar la bala per tots els davanterers seleccionats. El segon fou obra de Sami en arreplegar una formosa passada avançada de Cros. Tots foren fets en el primer temps.

Al segon Urdinaran marca el gol uruguai aprofitant el rebot en un defensa d'un gran xut de Romano.

Els equips

En l'ací els equips que han jugat aquests dies uruguais:

Diumenge: Mazali, Fiorentino, Arispe, Carreras, Zibecchi, Andrade, Urdinaran, Scarone (H.), Petrone, Castro i Romano.

En resultar lesionat Petrone, fou reemplaçat per Barlocco.

El dilluns deixà de jugar Arispe, i eren els defenses: Buceta a la dreta i Fiorentino a l'esquerra. Scarone hagué de retirar-se substituint-lo Suffioti.

L'equip del Barcelona diumenge era: Plattko, Planas (reemplaçat més tard per Solà), Walter, Bosch, Sancho, Carulla, Martí, Piera, Samitier, Arnau i Sagi.

La selecció del dilluns l'integraven: Plattko, Serra, Alcoriza, Artius, Sancho, Carulla, Pellicer, Samitier, Cros, Olivella i Sagi.

SMILER

L'admirable organització del futbol uruguai

Dues diferents federacions el regeixen

Les tasques més difícils son encomanades a «neutrals»

Els reglaments son aplicats amb gran rigor

Els àrbitres tenen sou... però no cobren

Polítics i parlamentaris al davant del moviment futbolístic

Bona part del progrés del futbol uruguai cal atribuir-lo a l'encertada gestió dels seus dirigents. Els estatuts que regulen el funcionament de l'Associació i de la Federació impedeixen que predominin els interessos d'un o varis cercles sobre els interessos col·lectius.

La màxima autoritat de la institució ha de recaure forçosament en una persona sense vinculació amb cap dels clubs.—Les divisions inferiors. Intermitja i Tercera, deuen també ésser presidides per una persona en la que concorrin igualment les circumstàncies apuntades.

El Consell de totes les divisions l'integren un delegat de cada club i un número determinat de membres neutrals en majoria, els quals intervenen en les diferents comissions i reglament, hisenda, relacions exteriors, etc., etc.

Les protestes sobre incidents en els partits, disconformitat amb els fets de l'àrbitre, etc., son resoltes en forma inapel·lable, per un tribunal constituït per tres neutrals, elegits a l'atzar.

La missió dels delegats dels cercles queda reduïda únicament a la defensa dels assumptes que afecten al mateix, car tots els càrrecs, tresorer, secretari, comptador, etc., etc., son desempenyats per membres neutrals.

El procediment seguit pels tribunals que deuen fallar una protesta deixaria astorats als nostres federatius. Obren un sumari i criden a declarar—entre altra gent, àrbitre, *linesmens*—a bona part dels jugadors per «casos» que siguin, i fa bé de veure la puntualitat amb què acudeixen.

Com que no defensen els interessos d'un cercle determinat ni han d'estar amatents a la llei de compensacions, apliquen els càstigs amb extrema rigorositat.

Així ha pogut dominar-se tota incorrecció dels jugadors minuts pel públic, doncs la més lleugera insolència amb l'àrbitre mereix un fort correctiu. Demés, el sol fet de que un delegat denunciï un jugador per joc perillós motiva un expedient, i de comprovar-se li apliquen una sanció que equival a una tongada de repòs forçós.

El procedir incorrecte dels socis apassionats, quan passa a via de fet mitjançant invasió del camp, es objecte així mateix de reprobació, recaient la responsabilitat en el cercle al que pertanyen.

La designació dels àrbitres la fan els mateixos delegats d'acord amb l'ordre que estableix el calendari, de manera que els clubs esmentats en primer terme trien el jutge que prefereixen, fent altre



tant els altres per rigorós torn. Donat cas que dos delegats no arribin a una intelligència, el president nomena de per si qui haurà d'àrbitrar.—Els àrbitres tenen dret a cobrar 7 «pesos» per partit (unes 50 ptes.) emperò encara no s'ha donat mai el cas de què un àrbitre acceptés aquest import a l'extrem de que l'Associació, en el desig d'estimular-los, els feia anualment un petit obsequi.

Es ho d'esmentar que de molt temps la major part de les persones que ocupen càrrecs en l'Associació i la Federació, tant en caràcter de delegats com de neutrals, son homes de gran prestigi en altres esferes, especialment en el camp polític. No hem oblidat encara algunes sessions memorables, en època en que pertanyien a l'Associació els leaders de la cambra de diputats, en les que rebíem l'impressió de trobar-nos en ple parlament.—Sempre han predominat els polítics en la sina de les dugues institucions.—Abans del cisma havien presidit l'Associació l'exministre Blengio Roca i el senador Atili Narancio. Actualment dirigeix la Federació disident el cap del govern, senyor Sosa.

Malgrat l'encertada gestió dels neutrals i llur altesa de mires i rectitud de procediments, l'onada d'egoismes feu trontollar una obra semblant.

Peñarol i Nacional no podien conviure en una mateixa entitat.—Uns i altres es creien postergats i objecte de persecucions injustes. Fou aleshores que Peñarol, sentint-se aporiat per varis milers de partidaris i comptant amb l'ajut d'altres cercles, aixecà la senyera de la discòrdia i donà vida a la Federació.

El futbol uruguai sofrí un estancament que en certs aspectes encara perdura. Els camps ja no s'omplen com en altre temps, emperò ha fet possible la revelació de molts jugadors que en altra forma no haurien surtat mai.

El dia que oblidin els ressentiments i juntin novament les forces per a una lluita esportiva, eixirà un conjunt que no tindrà aturador.

ENRIC MUR

Notes sobre el futbol sudamericà

Mala astrugança

Quan la premsa uruguia informà de les gestions realitzades prop del Club Nacional per a creuar l'Atlàntic, començà per aquest cercle una mala tongada.—Semblava que una maledicció pesés damunt seu.—Partit que jugaven, inclús contra onzes d'inferior categoria, era partit perdut.

Els comentaris festius començaren de prodigar-se i esdevingueren populars diversos acudits i ocurrencies que anaven de boca en boca.—Els adversaris esportius satisfecien innoblement llur rancúnia i els entusiastes nacionalafils eren objecte de burles despietades.

Malgrat tot, Nacional ha realitzat un de sos més cars ideals acaronat pel triomf!

Presagis acomplerts

Podem vantar-nos, sense gota d'immodèstia, d'haver cooperat als èxits del futbol uruguai en terra europea.

Quan l'enyorança de l'exili ens empenyí vers la pàtria, estudiàrem el moviment futbolístic del vell continent i repreguem la nostra tasca en la premsa de la capital Uruguia.—Pressentíem el triomf que l'Olimpiada posaria a l'abast dels campions d'Amèrica i, en «La Mañana» primer, i en «El Telégrafo» i «El Mundo Uruguayo» després, iniciàrem una campanya advocant per la presentació a París d'un equip que, demà amb la victòria, donaria a conèixer la petita república a una generació enorme.

Mes tard, instal·lat, ja a la gran urb francesa, confirmàvem a un antic company els nostres optimismes, que dies després esdevien belles realitats.

Avui, a pocs dies d'altres jornades, si no tan transcendents, tan emocionants, ens plau igualment manifestar la nostra cega confiança en el triomf del Club Nacional.

Les distàncies enganyen

En certa ocasió—fa d'això uns quants anys—mantinguerem una viva controvèrsia amb el redactor esportiu de «La Epoca», de Buenos Aires, senyor Cobos.—Estava amb nosaltres el redactor de «La Tribuna Popular», de Montevideo, senyor Bascuas.

Afirmava el senyor Cobos que el futbol Peninsular no havia arribat al grau de perfecció de l'Argentina i Uruguai.—Nosaltres, que servíem una impressió tan entusiasta com equivocada, sosteníem el contrari i abundàvem en arguments que, si permetien aferrar-nos a la pròpia convicció, no eren una demostració de sí prou persuasiva.—El nostre afany d'escatir no fou suficient per posar-ho en clar.

Passà un quant temps i un jorn—farà potser quatre anys—presenciaré un partit Espanyol-Barcelona, en el camp del primer.—Fou aquell dia que vàrem reconèixer la raó que portava el company Cobos, i ens dolgué en l'ànima que la mort no ens permetés donar-li les satisfaccions degudes.—En efecte, entre el futbol que practicaven les repúbliques del Plata i el dels equips peninsulars hi havia—en aquella època—una distància enorme.—Recordem encara que el joc que pitjor impressió ens causà fou el dels mitjos. Acostumats a veure'ls lliurar la bala al company més desmarcat, no podíem capir aquell afany en tirar-la endavant, a la bona de Déu.

S'ha progressat molt i en ben poc temps; no obstant no s'ha aconseguit per ara de formar un conjunt ben ajustat en el que tots tinguin una noció clara i precisa de son comès.—I es que, si bé posseïm algunes individualitats brillants, no sabem acoblar els nostres esforços perquè tinguin una major eficàcia.

La visita del Sparta és una fita que marca el resorgiment del futbol a Catalunya. Tenim grans confiança de que la vinguda dels Uruguais sigui la fita que marqui la perfecció.

La gran foguera

L'acte més censurable que hem vist cometre per les gentades que assisteixen amb neguit als partits de futbol fou la crema del camp del Club Gimnasia i Esgrima, de Buenos Aires, acció vandàlica sortosament sense precedents.

Imagíneu-vos un camp com el del Barcelona, encerclat per tribunes i grades totes de fusta i situat en un dels indrets més bonics de la gran capital bonaerense.

Havia de disputar-se la final del campionat d'Amèrica entre Argentins i Uruguais.—L'expectació era gran.—Molt abans de començar l'encontre estava tot atapeït.—A fora, la gentada era imponent.—De sobte, els més resoluts acorralaren als porters, i aquell riu humà entrà com una tromba dins del camp.—Drets i premats ocupaven des de les barres fins 5 metres més enllà de la ratlla d'out.

En semblants condicions no podia jugar-se, i aleshores els federatius acordaren celebrar un partit amistós i efectuar el de campionat entre setmana i a porta tancada.

Sortírem els equips i, bon punt sapigué el públic de què anava, començà a amollinar-se. Als pocs minuts obligaven a suspendre el partit.—De prompte, en una de les grades començaren a encendre papers, seguien els de més enllà i esclatà la gran foguera. Arrancaren les xarxes, cremaren els pals i sols en restà en peu la tribuna central, els ocupants de la qual es defensaren a cops de bastó i de cadira.

Situats en una de les il·lotges del primer pis presenciàrem sense risc el vengonyós espectacle!

Quan tot concirosos abandonàrem aquell camp, fogar de cultura, una corrua d'autos anava a Palerm a esguardar el llengoteig de les flames.

Dos dies després tingué lloc la final i els uruguais es consagraren novament campions.

ALS NOSTRES SUBSCRIPTORS

La setmana passada es notaren algunes deficiències en la distribució de L'ESPORT CATALÀ. En descàrrec dels nostres repartidors cal dir que el dia abans s'havien rebut un gran nombre d'altres, la qual cosa dificultà bastant el normal repartiment. Avui, no obstant, tenim organitzat un servei de vint homes per a la distribució del periòdic a Barcelona, la qual cosa permet un repartiment triple al nombre de subscriptors que avui té L'ESPORT CATALÀ. Aquest sacrifici ens l'hem imposat per tal que els nostres subscriptors rebín el periòdic amb tota puntualitat. Prequem que se'ns assabenti (si és possible per escrit) tota mena de queixes, indicant clarament l'adreça, per tal de comprovar si es tracta d'alguna negligència del personal o bé algun error en la subscripció, com també s'ha donat el cas.

Als corresponals i subscriptors de fóra podem assegurar-los que tots els paquets es resmeten a Correus molt temps abans de la sortida dels correus del dimarts al matí i que se'ns ha dit ara que en el successiu, no es repetiria el retard del número precedent.

El Campionat Peninsular**L'Athletic de Madrid venç el Sevilla per 3 a 2**

València, 12.—El temps, propici a la pluja, no ha afavorit gaire el partit entre madrilenys i sevillans. També cal tenir present que el costum tradicional de sortir al camp, havia de restar força públic a un encontre en el qual no interveïa cap equip local. Tanmateix el Mestalla es veié prou concorregut.

Els jugadors de l'Atlético, vinguts a València tres o quatre dies abans del partit s'havien entrenat davant el públic que desconeixia per complet la seva classe de joc i que judicà d'interessant el seu match amb els sevillans.

El partit, doncs, no estava mancat d'emoció; s'esperava veure si es confirmaven els vaticinis d'una victòria madrilenya.

A les ordres de l'àrbitre guipuscoà senyor Euzkúria s'arrencaren els equips de la següent manera:

Athlético de Madrid: Barroso, Pololo, Olaso II, Marin, Tuduri, Burdell, De Miguel, Triana, Palacios, Ortiz i Olaso I. Sevilla: Avilés, Sedeño, Herminio, Iglesias, Ocaña, Gabriel, Spencer, Leon, Rey, Kinké i Brand.

Els primers moments de joc han estat igualats. El Sevilla ha sofert el primer contratemps en haver de retirar-se Ocaña totjust començat el partit, a conseqüència d'una topada amb Ortiz, sofrint aquell una forta commoció cerebral i una ferida al nas que li ha impedit de continuar el partit. Rey, passa de mig centre i la línia davantera resta amb quatre jugadors. No obstant, en un bon avanç, Kinké cedix la pilota a Leon i aquest xuta ràpid, parant d'un enorme «plongeon».

El joc continua amb un domini altern. Hi ha una compensació entre ambdós equips, puix que mentre la davantera madrilenya s'entén perfectament i origina moments de perill per al marc col·locat sota la guarda d'Avilés, les defenses del Sevilla desenrotllen un joc molt eficaç i constitueixen a estones una muralla inexpugnable.

El Sevilla no ha estat solament desgraciat amb la pèrdua d'un jugador. La seva desgràcia ha tingut encara altres conseqüències. En intentar Herminio aclarir un corner, ha donat efecte a la pilota, la qual, sense ésser tocada per cap altre jugador, ha entrat dintre el marc, donant a l'Athlético el primer gol.

Després d'això hi ha desconcert a les files sevillanes, especialment entre els davanterers.

Es tiren alguns corners contra el Sevilla, sense resultat positiu. Herminio es multiplica. Hi ha la sensació que juguen tres jugadors sevillans: l'esmentat i Sedeño i Gabriel.

Continua l'assetjament a la porta sevillana i en un avanç combinat de Triana i De Miguel, la defensa es mostra un xic indecisa, i Olaso, aprofitant un centre ras, que intencionadament deixen passar els seus companys, aconseguix el segon gol de xut obliquat.

Rey, des d'aquest moment, es supera. No faut-se dels seus, efectua un avanç personal, lliurant Spencer, que està col·locat en offside. Aquest, que no té ningú contrari davant, escapa i xuta a Barroso, desviant-lo aquest en un segon magistral «plongeon». Leon recull la pilota i xuta novament, acabant llavors la primera part.

El segon temps comença dominant el Sevilla. Però la indecisió dels davanterers fa inútil tota la tasca de Rey i d'Herminio, que juguen extraordinàriament.

En una jugada de compromís, en la qual anava a rematar un jugador madrileny, Herminio desvia la pilota amb les mans, produint un penalty que Pololo converteix en el tercer gol.

El públic anima el Sevilla i els davanterers d'aquest equip comencen de donar rendiment, realitzant jugades rases. Es distingeix l'ala esquerra, en especial Brand, que es cola molt sovint.

Producte d'una d'aquestes jugades és un xut de l'exterior esquerra sevillà, que Barroso, molt apurat, llança a corner. El tira Brand, caient la bala bombejada a la porta. Spencer oportú, aprofitant aquesta sortida, marca el primer gol d'un excellent cap.

Més reanimats els sevillans, Rey es destaca per la forma en què talla els avanços contraris.

En un dels atacs sevillans, Spencer centra; Kinké, col·locat d'espatlles, dirigeix el baló per entre els defenses i Leon, que ha comprès la jugada, avança i front a Barroso marca el segon gol d'un fort xut.

Els darrers moments del partit són d'un domini absolut del Sevilla, que ha perdut el partit per no saber acoblar la seva tècnica de joc ras i per la molta por dels seus davanterers.

S'han distingit, pel Sevilla, Herminio, Rey, Sedeño i Gabriel. El porta Avilés, bé.

De l'Athlético madrileny: Barroso (una excel·lent figura), Burdell, De Miguel i Olaso.

L'àrbitre senyor Euzkúria ha complert. Realment el partit ha estat fàcil.

El públic correctíssim.

Lozar

CICLISME**El Campionat de Barcelona****L'ha guanyat En Jaume Janer**

El resultat de la cursa de diumenge i dilluns és una prova de com estem faltats de bons routiers per a curses de duresa. Sols foren en nombre de 20 els que prengueren la sortida el diumenge i 10 els que acabaren classificats els dilluns en el Saló de Sant Joan, malgrat haver-hi premis per a tots els arribats a Sabadell i sobrar-ne per als que sortiren.

La carrera es decidí ja a la primera etapa, que de fet establí la classificació general, puix que els tres guanyadors de la primera etapa són els mateixos per igual ordre en la classificació general.

Fou primer en Treserras, que a l'Ordal donà el primer atac, i després en Farré, que arribà a portar sis minuts d'avanç a Molins de Rey, mes aquest esforç li fou desavantatjós i en ésser a Terrassa l'aconseguien Janer i Musio que més tard li fugiren.

La segona etapa, segons ho demostra el temps, fou desesperadament monòtona; tret de l'arribada els corredors no demostraren que fossin amants de la lluita.

L'organització a càrrec del nostre col·lega "Las Noticias" en general, molt ben assegurada, estant

**SPORTMEN'S****Invitem a comprar**

Bales reglament, a 3,95; 4,95; 7,95; 9,95 i 10,95
Jerseis futbol, a 3,95 tots colors
Mitges jugador, a 1,15; 1,85; i 2,35 tots colors
Pantalons jugador, a 1,75; 2,25; 2,95 i 3,25 tots colors
Càmares angleses, a 1,25; 2,30 i 2,95
Defenses, a 0,55; 0,75; 0,95; 1,45 i 2,95
Turmelleres angleses, a 6,45
Genolleres porter, a 8,95 i 9,45
angleses, a 6,45
Guants porter, a 7,95; 12,45 i 17,95
Sabates futbol, totes les mides, a 10,35, i extra a 14,95

CASA LAYRET BOQUERIA, 29 - Telèfon 2853 A.

Fabricació especial per a Clubs: jerseis, pantalons i mitges futbol, etc., en tots colors i dibuixos que es poden desitjar sense augment de preus - Vendes al major i al detall

marcats tots els 335 quilòmetres de circuit i perfectament atesos tots els serveis improvisats per a la cursa.

Classificació general

1. Jaume Janer (U. S. Sans), 335 quilòmetres, en 14 h. 1 m. 57 s.
2. Miguel Musio (U. S. Sans) en 14-1-57.
3. José Cebrian Farré (U. S. Sans), en 14-3-59.
4. Joan Juan (F. C. Barcelona), en 14-4-32, primer de segona categoria.
5. Teodor Monteys (F. C. Barcelona), en 14-17-28.
6. Pere Regincos, primer de tercera categoria en 14-29-55.
7. Vicens Bachero (F. C. Barcelona), en 14-39-39.
8. Jaume Canti (F. C. Barcelona), en 14-42-20.
9. Cristófol Campdelacreu, en 14-53-57.
10. Marc Jiménez, 14-53-57.

Classificació per clubs

A la primera etapa varen abandonar Saura, Morán i G. Cruz per avaries, notant-se també l'absència de Hierro, Llopis i Artur Casas.

A la segona Treserras abandonà al pas de Badalona.

Classificació per punts: Primer, U. S. de Sans, amb 6 punts; segon, F. C. Barcelona, amb 10 punts.

L'U. E. de Sans queda dipositària del magnífic trofeu Studebaker que ha de guanyar-lo un mateix Club dos anys seguits o tres alterns

El match d. 50 kms. darrera moto al velòdrom de Sabadell**Bover supera els seus rivals**

El match a tres mànegues celebrat el diumenge al velòdrom de Sabadell fou un triomf complet per al mallorquí Bover, el qual mostrà una forma magnífica en la seva especialitat de cursa darrera moto.

El resultat dels primer 10 quilòmetres fou:

1. Bover, 10 m. 35 s. 1/5.
2. Alegre, a 2 volts.
3. Carpi, a 4.

Resultat 15 quilòmetres:

1. Bover, en 16-35.
2. Alegre, a 2 voltes.
3. Carpi, a 5 voltes.

Resultats 25 quilòmetres:

1. Bover, en 24 m. 2 s. 3/5.
2. Alegre, a 9 voltes.

(Carpi retirat).

Els entrenadors foren: Parets-Bover; Alegre-Simó; Carpi-Tresserras.

TORRES

El belga Sellier guanya Paris-Roubaix

La important prova que per Pasqua organitzà "L'Auto", Paris-Roubaix, ha estat guanyada pel belga Sellier, seguit de l'italià Bestetti i del belga van Hevel.

RUGBY

Diumenge al matí contendiren amistosament Sant Andreu i Barcelona, al camp de la Sagrera i amb jugadors de primers i segons equips, vencent els andreuencs per 13 a 11.

L'encontre no fou cap cosa de l'altre dijous, apreciand-se, però, jugadors joves amb bones facultats en ambdues parts. Es posaren de relleu les excel·lents condicions d'alguns titulars campions, als quals es degueren les marques dels vermells. Es de remarcar la inclusió en aquests del jugador i àrbitre senyor Fina, qui els proporcionà notable reforç.

HOCKEY**En el torneig de Ginebra, els espanyols queden en penúltim lloc**

Els jugadors que han anat a defensar els colors de la Federació Espanyola en el torneig de Ginebra no han estat gaire afortunats. El primer dia, i en un excés de confiança foren batuts pels francesos per un cap.

Dilluns hi havia, però, l'esperança que en la «refresca» es refarien, batent als suïssos, en molt mala forma enguany. Els telegrames es limiten a parlar d'un match molt renyit amb dues prolongacions, però que finalment els helvètics aconseguiren l'únic gol de la jornada.

La classificació final ha estat:

1. França; 2. Bèlgica; 3. Àustria; 4. Txecoslovàquia; 5. Suïssa; 6. Espanya; i 7. Hongria.

ATLETISME**La cursa de l'A. D. Catalana és guanyada individualment per Bellmunt i per equips, pel F. C. Barcelona**

No hi hagué necessitat que els corredors del F. C. Barcelona haguessin d'intensificar l'esforç per a conquerir un triomf més. L'absència dels corredors «realistes» va contribuir a donar facilitats als campions del F. C. Barcelona.

Vegí's la puntuació assolida: 24 punts contra 56 de l'immediat Club. Això diu prou la ferma superioritat dels guanyadors.

Malgrat aquest avantatge dels barcelonistes, portats per Palau, usaren una tàctica superbà. Durant els primers moments de la cursa, deixaren que l'entusiasme d'alguns es palesés usant una marxa quelcom violenta que, poc a poc, minva, influïnt perquè els tres millors representants del Barcelona, Palau, Bellmunt i Calvo, aconseguissin els millors llocs. En Miret, però resistí l'envestida i fruitrem d'uns moments plens d'emoció.

En Palau, que és un corredor intel·ligent, permeté que els seus companys de Club, Bellmunt i Calvo apretessin la marxa, mentre ell resistí i dominà En Miret fins l'instant en què observà la seguretat d'una victòria individual i per equips.

Aquesta tàctica d'En Palau fou observada i merescués grans elogis dels aficionats, clogis més merescuts encara perquè refusà el seu premi a favor d'aquell debutant que, havent arribat a la fi de la cursa, no guanyà res.

En la classificació social, els Clubs Tagamanent i Sans lluitaren amb gran coratge per fer-se amb el segon lloc que, a la fi, fou dels primers, ço que constituí un bon premi als entusiasmes dels directius d'aquell Club.

L'organització de la cursa bona, essent únicament de dol·dre la no participació dels corredors de l'Espanyol.—R. C. M.

Classificació general

1. Ramon Bellmunt, F. C. Barcelona, 21 m. 37 s. 2-5.
2. Miquel Palau, idem, 21 m. 48 s. 3-5.
3. F. Calvo, idem, 22 m. 2 s. 1-5.
4. J. Miret, Sans; 5. Ferrando, Tagamanent; 6. Molino, Espanyol; 7. Randé, independent; 8. Ramon, Barcelona; 9. Ramon, Tagamanent; 10. G. García, Barcelona; 11. Sabanicos, Sans; 12. Carlos, idem; 13. Gaibart, Tagamanent; 14. Madrid, idem; 15. Vallespin, idem; 16. Seguí, Sans; 17. Mact, Barcelona; 18. Estivill, Tagamanent; 19. Antrons, Barcelona; 20. Moset, Sans; 21. Moya, Espanyol; 22. Gafot, Barcelona; 23. Tomás, Tagamanent; 24. Castelló, Taber; 25. Amat, Barcelona; 26. Diego, Tagamanent; 27. Alsat, Sans; 28. Canals, A. D. C.; 29. D. Garcia, idem; 30. Casadó, idem.

Classificació social

1. F. C. Barcelona: 1, 2, 3, 8, 10: 24 punts.
2. A. E. Tagamanent: 5, 9, 13, 14, 15: 56 punts.
3. U. S. de Sans: 4, 11, 12, 16, 20: 63 punts.

TENNIS

A propòsit del Concurs internacional

La prova que cada any organitzen els tennistes catalans és ja començada. No molt avançada encara, ja ens ha deixat admirar valors ben positius i ens n'ha deixat entreveure de nous. No hem pogut assistir encara a partides emocionants.

La figura ressaltant del concurs, a l'entorn del qual s'apleguen aquests dies les mirades dels aficionats al bell esport, és el campió francès René Lacoste. El guanyador d'Alonso a Wimbledon, la figura potser la més notable del tennis europeu; el millor jugador, sens dubte, de França, el tennisman ja admirat del nostre públic ha aparegut altra volta en les "courts" del Club Barcelona i sens ha presenta en la forma magnífica que esperavem: francament, no. Ens ha decepcionat, doncs? L'ampoc. Ens explicarem:

Partint sempre de la hipòtesi que es reservi pels finals, altrament molt explicable, Lacoste no se'ns ha presentat com esperavem. Després dels grans triomfs obtinguts per tot arreu, on s'ha exhibit, en teniem un concepte elevadíssim que no ha decaigut en molt, la qual cosa notem en un gran jugador i potser no es notaria tant en un jugador de menys important. El campió francès té un joc excel·lent, però algunes pilotes no li surten amb la netedat que d'ell cal esperar-ne. Des de la darrera vegada que l'havíem vist, el seu joc ha perdut en seguretat, però ha guanyat en efectisme.

Després d'ell, el que més ens ha cridat l'atenció ha estat les dames que componen l'equip francès. No ha estat pas pel seu joc individual, ja que gairebé no han tingut ocasió d'emprar-se a fons, sinó sobre el seu joc en general.

Pel que toca a les nostres tennis-women, les que juguen com s'ha de jugar poden comptar-se amb els dits i això és una cosa que s'hauria de remeiar i si elles mateixes no ho fan, que procurin fer-ho els cercles.

Altres jugadors ens han cridat molt l'atenció que la manca d'espai no ens permet parlar-ne degudament, però que no podem, per això, deixar d'esmentar-los. Sindreu se'ns ha mostrat en magnífica forma, batent sorollosament als francesos Pigneron i Le Blant, sens deixar-los tocar pilota. Veiem en ell un formidable adversari de Lacoste, el qual match amb tota seguretat serà interessantíssim. Altre tennisman que ens ha agradat molt és l'Ollano que dilluns aconseguí un dels seus més grans èxits en treure un "set" a Lacoste. De parella amb Sindreu el veiem molt lluny en aquest concurs.

Hem vist també en bella forma el francès Sentien i els nostres Flaquer, Morales, Torruella i Andreu.

No podem de cap de les maneres deixar de consignar l'actuació del jove Lozano que magníficament (6/2 6/3) vencé a un dels nostres millors segones línies, Garriga Nogués, classificant-se en la semifinal de la seva categoria i com un perillós candidat a la final.

Finalment dediquem unes ratlles a Rovira que la fatalitat el perseguí en el sorteig, mantenint-se bellament en tres proves en front Lacoste.

Pronòstics? Difícilíssims tots ells. En el campionat individual veiem superior i molt segur finalista a Flaquer. Alhora que fortíssim contrincant per al ven-

cedor de la semi-final contrària que sembla s'hauran de disputar Lacoste i Sindreu. En els dobles, Morales-Torruella, ens semblen finalistes, més no campions, ja que hauran de lluitar contra el vencedor d'una semifinal Flaquer-Lacoste contra Sindreu-Ollano, el vencedor de la qual veiem campió. En els mixtes, ens sembla futurs leaders Mlle. Bonsfleur-Lacoste. A la segona categoria els més probables finalistes són Lozano i S. Durall. El que pot donar-se com a segur és que ens esperen lluites fortíssimes i emocionants, del qual ens felicitem i les esperem amb veritable interès.

CRISTYE.

12 | 13-4-1925

Campionat de Barcelona

Trofeu Studebaker

Un altre grandios triomf dels cicles

Janer

(tubulars POUCHOIS)

1. Janer, sobre Janer

Valladolid, 3 (Sans) - Barcelona

CATALÀ
el teu diari és
La Publicitat

FUTBOL

Avenç, 3 - Gràcia, 1

Diuenge al camp dels andreuenes es jugà aquest partit. L'Avenç, més encertat i més serà que el contrincant, exercí domini sempre, però no el sabé aprofitar prou. Per a contrarestar-lo, el Gràcia apel·là a la duresa, ço que el feu incórrer en penalty, convertit en el primer gol. Hi hagué moments d'interès i s'apreciaren coses bon xic reeixides, però es palesaren uns mateixos defectes en ambdós bàndols: innocència en el xut i manca de compenetració en l'atac; ha demostra la execució dels gols: els de l'Avenç de penalty, en un batibull i d'una jugada personalíssima, enc que brillant de Molera, qui a la segona prt ocupà el lloc de l'avant centre, per haver-se retirat aquest, lesionat. El gol del Gràcia, vers al final, quan el joc ja era ensopit, per no poder sostenir els vermells el braó del principi, fou fruit d'una arrencada de l'extrem, des de mig camp, i rematada per ell mateix, i que Nasplada no evità per estar massa avençat. Hom no pot culpar a l'alau dels gols que li entraren.

El Gràcia no era tot el primer equip complet, ço que ja es repeteix massa en molts equips.

Avenç, 2 - Badalona, 0

D'un quane temps ençà els equips que s'han presentat a lluitar contra l'Avenç ha han fet incomplets, i el públic se'n plany amb raó, car podria presenciar un joc superior. Així ho féu el Badalona, dilluns. Amb tot, el partit fou un bon xic entretingut. L'equip andreuen, que ha millorat quelcom del Campionat ençà, féu millor exhibició que els badalonins, el porter dels quals els lliurà d'un resultat més advers, comportant-se heroicament, car féu veritables proeses, àdhuc aturà destrament un penalty. Ja es comprendrà que la iniciativa del joc, bé que es nivellà a moments, correspongué quasi sempre als avencistes, els quals no són prou destres a acabar feliçment les jugades que es preparen perfectament. Malgrat la victòria assolida podia haver estat molt més avantatjosa. Sala portà bé l'atac, però no encerta a tirar a gol. Ell i Arenes foren els autors de la victòria. La defensa avencista agradà molt.

El Campionat bancari de futbol

La finida setmana, tingué lloc la reunió de la Federació que organitza aquest campionat, a fi i efecte de sortejar els equips inscrits. El resultat fou el següent: Grup primer, Royal Bank, Caixa de Pensions i Internacional Banking; Grup segon, Banc de Catalunya, Banc Alemany i Banca Marsans; Grup tercer, Banc Hispà Americà, Anglo South, i Banc de Biscaia. El proper dia 18, començaran, si Deu vol, els partits que són molt esperats per l'element de banca.

L'Espanyol a Bilbao

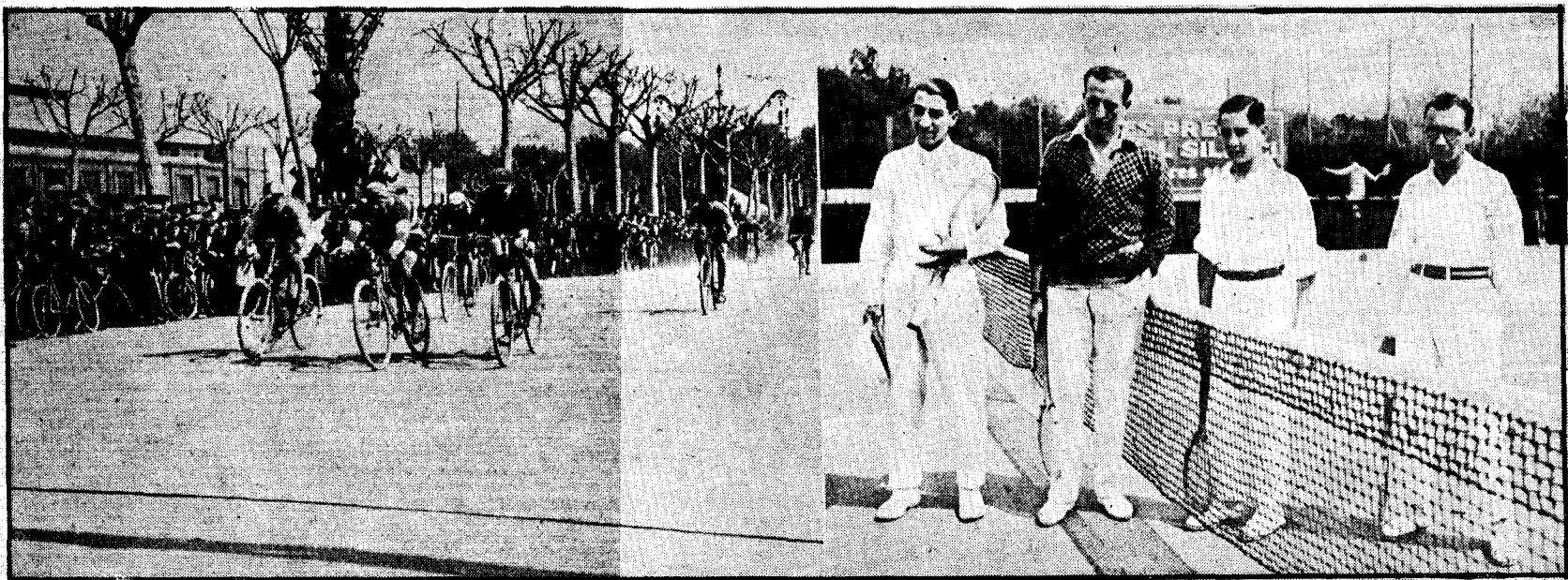
Aquestes festes de Pasqua, el primer equip de l'Espanyol s'ha desplaçat a Sant Mamés havent resultat batut els dos dies: Per 3 a 0 i 2 a 1, respectivament. Els telegrams parlen d'una superba actuació de Zamora i del debut del saragossà Santías en els rengles dels blanc-blaus.

Júpiter - U. E. Girona

Partit desgraciat per als gironins qui dominaren bastant més. El factor «sort» influí d'una manera decisiva, essent entrat l'únic gol per Ventura, del Júpiter, al segon temps. Una exhibició excel·lent, com totes les seves, per a Gauchí, el porter gironí.

Sabadell - Martinenc

Jugatal camp d'aquests darrers, Resultà un partit de ben poc interès, sortint-se el públic poc complagut. La victòria correspongué als sabadellencs per 3 a 2.



L'arribada en escamot del Campionat Ciclista de Barcelona

Lacoste, Flaquer, Lozano i Rovira els afavorits del Concurs Internacional de Tennis

CATALUNYA

El València a Donostia

Els campions valencians han jugat amb la Real Sociedad de Sant Sebastià, havent fet un paper excel·lent, ja que l'encontre era al camp d'aquests darrers; els «scores» han estat de 2 a 0 i 2 a 1, respectivament a favor dels barcos.

Terrassa

Manresa, 1 - Poble Nou 0

Al camp del «Terrassa F. C.» ha tingut lloc, diumenge passat, entre el dos clubs esmentats la final del campionat provincial del Grup Promoció.

N'ha sortit vencedor el «Manresa» per 1 gol a zero, classificant-se Campió del seu grup.

Ha arbitrat Sojo, secundat per Bertran i Palomera.

El joc fou dur i enèrgic i això junt amb la nerviositat que dominava a tots el jugadors féu que no es veies ni gota de bon futbol. Hi hagué, però, quelques jugades dignes d'anotar, però, salvant la jugada que ha valgut el gol del «Manresa» i alguna altra petita fase, el joc ha estat molt individual. El millor equip ha estat el «Manresa» dominant, encara que lleugerament, durant la primera part i defensant-se bé durant el segon temps, en el qual la pressió del «Poble Nou» s'ha deixat sentir quasi sempre. Amb tot, en aquest temps hi han hagut varies ocasions perilloses pel «Poble Nou», oportunitats salvades per mitjos i defenses, sobretot Janer.

El gol del «Manresa», conseguit als cinc minuts de joc, fou marcat per Rossell, d'un xut ben dirigit i tirat des de ratlla de defenses. Venia d'unes passades de Gabaldà a Serrahima i d'aquest a Homs.

Anotem, en el segon temps, un cap magnífic de Martí II, salvant un gol segur en ocasió de trobar-se Corrons fora de la porta, demés de l'expulsió de Calvera, quan sols restaven cinc minuts de joc.

Del «Manresa» els millors Vila, els mitjos, i Gabaldà i Rossell, i del «Poble Nou» Janer, per sobre tots, Ibáñez i Peydró.

Retem al «Manresa» l'honor que es mereix.

Tarragona

Atletic de Sabadell-Gimnàstic

Han jugat avui aquests dos equips el primer dels partits concertats per aquestes festes. Malgrat la victòria local el joc no ha satisfet gaire. Ha mancat de precisió, si bé ha estat dut sempre a fort tren. A la segona part la duresa ha imperat bastant, senyalant-se bastants càstics als dos equips.

S'ha arribat a mig temps amb empat a zero, aconseguint el «Gimnàstic» els dos tants de la victòria en ésser reanutat el joc. El primer l'ha entrat l'Alvarez d'un xut ras a l'angle i el segon Sotillos en rematar un corner.

Els equips: «Atletic Sabadell»: Andreu; Figueras, Pujol; Cofreces, Gironés, Salvo; Ramos, Pros, Mota, Torrella i Rifé. —«Gimnàstic»: Llaó; Calabuig, Villaró; Pujol, Costa, Casas; Ferré, Paco, Sotillos, Alvarez i Albor.

Els millors, porter, mitjos i defenses de l'Atletic i porter, defensa dret, mig esquer i interior esquer del Gimnàstic. Vela, discret en la direcció del partit.

Dilluns es repetí l'encontre; per l'absència forçada de Calabuig, la defensa gimnàstica quedà debilitada, i a no ésser els mitjos tarragonins, sobretot Costa, el resultat se n'hauria ressentit. El primer gol ha estat dels sabadellencs per obra de Mota que tirà un fort xut. A poc sorgia l'empat d'un bon remat de Paco.

A la segona part el mateix Mota ha entrat el segon gol, que és el de la victòria pels de l'Atletic.

S'han distingit per l'Atletic, Gironés i Cofreces. Pel Gimnàstic sols Costa a la primera part al que han ajudat bastant els seus companys de ratlla. Alvarez, enèrgic i voluntariós com sempre, s'ha fet aplaudir forsa.

Hockey

El primer partit dels tres que han de jugar aquests dos cercles per la possessió de la «Copa Pompeia» ha valgut una bona victòria al Gimnàstic. Aquest ha marcat dos punts a la primera part i un a la segona.

Atletisme

El Club «Gimnàstic» farà públic un d'aquests dies l'equip que desplaçarà a Vendrell, per a participar en el festival atlètic que organitza el Club d'Esports, pel vinent diumenge, dia 19, amb la participació del Barcelona, Espanyol i Europa.

Acte de simpatia

Els significats elements esportius que integren la Penya Conti, estan organitzant un acte de homenatge i simpatia en honor de don Lluís Torres Ullastres, ex-directiu del F. C. Barcelona, per la seva generosa tasca de cultivador dels quarts equips del club degà, que tan esplèndits resultats estan donant en la present temporada.

CAMISERIA

F. VEHILS VIDAL

PORTAL DE L'ANGEL, 2

Rebudes les grans novetats en

PERCALS, BATISTES, CEFIRS, POPELINS

i SEDES per a camises a mida

CORBATES SEDA FULAR a 5 pessetes

Els Campions Olímpics de Futbol

jugaran aquesta tarda contra el primer equip del

C. D. Europa

al camp d'aquest Club
A un quart de cinc

12 d'Abril de 1925. - Velòdrom de Sabadell

Triomfen
novament
els cicles

Peugeot

Guanyador en les tres sèries

1.^r Bover (Peugeot) darrera moto

Consell de Cent, 349

BARCELONA

A Manresa

El Terrassa guanya el Sans per 4 a 3
i és batut per 2 a 0

Dos partits jugats amb gran empena pels dos equips, sobressortint, però, el Sans que ha demostrat millor conjunt que el Terrassa per falta-li els jugadors Roig, Argemí i Kaiser, no ha jugat lo acostumat.

El primer dia els equips s'arregleraren així:

Terrassa: Sabaté, Humet, Massagué, Papell, Hel-

taularia. vig, Kaiser, Pedrol, Torrella, Gràcia, Redin, San-
U. de Sans: Alsina, Badal, Balasch, Soligó, Gularons, Calvet, Toni Juan, Monleón, Peidró, Martí-

nez, Riba.
El segon partit el jugaren els mateixos menys Kaiser, a qui suplí Segarra; Torrella fou suplert per Broto, i Santolaria, per Parera, del Terrassa; i del Sans, Pedret suplí a Alsina, Moltó a Badal, Badal a Gularons i Cliveras a Riba.

—Ha causat impressió a tots els aficionats al futbol d'aquesta ciutat el quedar el C. d'E. Manresa campió provincial de segona categoria. L'enhora-bona.

12-4-1925

San Cugat del Vallés

Grandiós triomf dels cicles
BENEDID

Les Copes Benedid-Vicedo

se les enduen { **Jaume Pahisa**
i **Josep Garcia**

que junt amb els 8 primers classificats portaren la famosa marca nacional equipada amb tubulars

HUTCHINSON

LLEUGERESA - RESISTENCIA - SOLIDESA

J. BENEDID

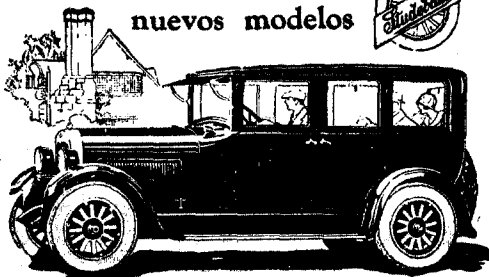
Agent de les cèlebres bicicletes

De Dion-Bouton

Aragó, número 270. - Teléfono 243

STUDEBAKER

nuevos modelos



Automóviles de 6 cilindres
de la més alta qualitat

Models nous de 1925

Standard-Six 27 HP., Special Six 29 HP.,
Big-Six 36 HP.

Equipats amb carrosseries Duplex
Faeton, Sedan, Roadster, Cupé, Victo-
ria, Berlina, Coach i Brougham

Representació general per a Espanya

STEVENSON, ROMAGOSA y C.^a

València, 295

Saló Studebaker: I. PONS,
Passeig de Gràcia, 54-Barcelona

B O X A



La Boxa Amateur

Abans i després de les Olimpíades va suscitar-se arreu el tema de la boxa olímpica o amateur. Ara que s'estan celebrant a Barcelona els campionats de Catalunya de Boxa Amateur, creiem oportú expressar els nostres punts de vista sobre el particular.

Abans de res caldrà formular la següent pregunta: Existeix en realitat un sistema o mètode de boxa que sigui peculiar o propi dels amateurs? Aquesta pregunta ha d'ésser contestada negativament: No hi ha boxa amateur, tècnicament parlant, com no hi ha futbol amateur ni ciclisme amateur, sinó que tots els sistemes de boxar, de jugar al futbol, o d'anar en bicicleta poden ésser emprats indistintament per amateurs i professionals.

Què volen, doncs, expressar els que parlen de boxa amateur? Els que en parlen no volen expressar altra cosa que un sistema de boxa depurat, rigorosament correcte i en el qual tot el que és esgrima, agilitat, i intel·ligència estigui per damunt i sigui computat en termes molt més avantatjosos que no pas l'eficàcia, l'agressivitat i l'esperit combatiu dels antagonistes.

Una tal concepció de la boxa, diguem-ho prompte, és completament falsa per tal com el Noble Art no és en si ni representa altra cosa: no ja una sola ni un grup de les qualitats que acabem d'esmentar, sinó la suma de totes elles.

La denominació de boxa amateur no pot ésser doncs acceptada més que com el desig de que un major coneixement de les regles que regulen l'esmentat esport perfeccioni la seva tècnica i produeixi boxadors de qualitats més afínades; tot el demés cal considerar-ho com impossibles.

El fracàs més rotunde dels que patrocinaven un sistema de boxa anomenat amateur foren les Olimpíades on tots els concursants sense excepció llançant per damunt de les cordes del ring recomanacions i parers, varen lliurar-se a la lluita amb l'ardorositat de qui s'ha imposat el deure de vèncer a tota costa. La boxa és un esport de combat, cal no oblidar-ho, en el qual molt sovint venç, el mateix que en la vida, aquell que es bat amb tota l'ànima. Escola de valor, de serenitat i de sang freda, l'esport pugilístic és també un esport intel·ligent en el qual si un cor ben trempat pot molt, l'odi i la rancúnia no compten per res.

La boxa amateur o olímpica hem dit més amunt no pot ésser acceptada més que com un desig de major perfeccionament. I en aquest sentit creiem que és un deure de tots afavorir aquest concepte i a això van adreçades precisament aquestes ratlles.

En la darrera sessió de boxa amateur a que assistirem a l'Iris Parc tinguérem l'avinentesa de presenciar, amb ocasió de les eliminatòries del pes lleuger, no ja nou combats de boxa com ens hauria estat plaent de contemplar sinó altres tants duels a cops de punys. No volem dir que en la majoria dels que lluitaren aquell dia no hi hagués certa preparació i desig de boxar amb cert mètode, sinó que sempre, o gairebé sempre la «batalla» predominà per damunt del match de boxa, propiament dit. La concurrència que assistí aquell dia a la reunió va eixir-ne molt satisfeta; els periòdics digueren després que la vetllada havia assolit un veritable èxit esportiu. Sense gosar a contradir aquest parer nosaltres hem d'expressar el nostre de que si núbil i premsa volen que l'esport de la boxa vagi de dia en dia perfeccionant-se i propagant-se cal que, públic i premsa, estimulin, premii i encoratgin amb llur anuadiment no ja el boxador que simplement es bat sinó aquell que més a més aplica o tracta d'aplicar aquelles regles, el ple domini de les quals fan d'un combatent un gran campió.

CRITIAS

ELS RESULTATS

Victor Ferrand torna a ésser campió del pes mosca

Dimarts de la setmana passada Víctor Ferrand arrepassà a Manuel Gonzalez el títol de campió peninsular del pes mosca.

El joc hàbil, mòbil i intel·ligent de Ferrand de que parlàvem en el nostre número anterior aconseguí vèncer Manuel Gonzalez qui, segons el nostre parer, cometé una equivocació adoptant el mateix joc que el seu antagonista. Si Gonzalez s'hagués mantingut fidel a la seva tradició i hagués emprat el joc eficaç que abans li havíem vist, potser hauria conseguit inclinar el parer dels jutges al seu favor.

La puntuació marxà sempre molt igualada fornint tots dos antagonistes un combat que fou seguit amb veritable interès, per tota la concurrència.

EL PLEI VINEZ - MASSON

El match nul de dimecres deixa les coses com estaven

Hom sap que tant Llucià Vinez com Harry Masson es consideren campions d'Europa del pes lleuger. El primer ho és considerat pels països adherits a la I. B. U. i el segon pels anglesos els quals segons el parer més generalitzat no tenen en aquest cas mica de raó.

La cosa és aviat explicada: Harry Masson era fins no fa gaire temps reconegut campió d'Europa del pes lleuger per tots els països. Bretonnel el reptà pel títol i la I. B. U. considerant-lo prou qualificat acceptà el repte, però Masson, enlloc de respondre, marxà tranquil·lament cap als Estats Units i fou aleshores quan la I. B. U. el desposseí nomenant Bretonnel campió d'Europa del pes lleuger, títol que va perdre posteriorment per la victòria que va obtenir damunt d'ell Llucià Vinez, l'actual campió.

Hi ha a més a més una cosa que diu molt poc a favor de Masson i és que rarament s'hagi vingut a pujar al ring per sota del pes que limita la categoria del pes lleuger.

Amb l'objecte de veure si era possible resoldre aquest dualisme l'organització parisenca anomenada «Manitot» posà en planta un match Vinez-Masson en el qual l'anglès va presentar-se pesant aprop de dos quilos més que el seu adversari. El resultat d'aquest encontre fou negatiu ja que el fall de match nul pronunciat pels jutges després del mateix deixà les coses com estaven.

Actualment s'estan celebrant als Estats Units les eliminatòries per al campionat del món del pes esmentat i és gairebé segur que tant Masson com Vinez travessaran l'Atlàntic per a prendre-hi part. No seria d'estranyar que eliminats cada un d'ells per un americà tornessin tots dos a Europa sense veure fallat el ple de la seva superioritat.

ELS AMATEURS

Campionat de Catalunya

Aquest vespre continuaran a l'Iris Parc les eliminatòries del Campionat de Catalunya de boxa amateur eliminant-se entre ells els boxadors inscrits en les categories dels welter fins al pes fort.

Acabades amb els combats d'avui les primeres eliminatòries, tindrà efecte més endavant el que podríem denominar segona volta del campionat, celebrant-se diversos matches de quarts de final i semifinals, segons els aspirants que hi hagi, que prometten ésser molt interessants.

LES ORGANIZACIONS

Campionat de Catalunya del pes gall

A la vetllada que tindrà efecte aquest vespre a l'Iris, més a més de les eliminatòries dels amateurs i d'una exhibició Alis-Sàez, Teodor Murall i Llorenç Vitrià es disputaran el campionat de Catalunya del pes gall, esdeveniment que és esperat amb veritable interès pels amants de la boxa, ja que es tracta de dos boxadors que volen imposar-se i que sintetitzen al mateix temps la parella de pesos gall de més empenya que hom pugui avui exhibir a la península.

Teodor Murall no és nou en el ring; la seva actuació ha tingut alternatives diverses havent-nos demostrat sovint que posseeix molt belles qualitats del «fighter» modern. Tanmateix els progressos de

Murall no han seguit una línia uniforme i això que podria ésser interpretat com una manca de classe és potser imputable a la influència del medi, ja que és avui general la manca d'una orientació definida en els nostres pugilistes.

Llorenç Vitrià és, una de les esperances més llegendàries del ring. Des de que debutà com amateur, la boxa catalana l'ha considerat ja com una glòria reconeguda. Dos combats ha disputat Vitrià com professional, un contra Diògenes i l'altre contra Puig, com «record» això no es gran cosa però el que feu Vitrià en el seu darrer combat ens dona dret a creure que avui batent a Teodor Murall aconseguirà adjudicar-se el campionat de Catalunya del seu pes que és tant com dir el campionat peninsular de la categoria ja que no creiem que hi hagi en tota la península, fora de Murall i de Vitrià, qui es cregui amb dret a l'esmentat títol.

La revenja Martínez-Muñoz

En la reunió pugilística que ha de celebrar-se divendres vinent al Palac tindrà efecte el match revenja Martínez-Muñoz.

Tothom recorda la manera impensada com acabà el match celebrat anteriorment al mateix local i deu perdurar així mateix en els que el presenciaren la excel·lent impressió que aquell dia va produir el boxador argelí el qual semblava que després d'haver fet match nul a Orà amb el nostre compatriota anava a apuntar-se al seu favor una clara victòria per punts. Però vingué el cop baix de Martínez i aquell match que tots els assistents es prometen bellíssim i curull d'emocions s'acabà inopinadament.

Martínez es possible que des de aleshores s'hagi donat compte de l'importància que per a ell té en les presents circumstàncies vèncer un dels pocs adversaris que comptin amb una victòria damunt seu baldament sigui conseqüència d'un cop baix.

Quant a Muñoz,ensem fer d'ell el millor elogi anotant que no necessita pas fer gran modificacions en el seu joc del match passat per a vèncer.

Amb tot, nosaltres creiem en una victòria del nostre representant esperant que si no és al principi serà al final de la lluita que el seu punch parlarà.

NOVES DE TOT ARREU

— Hom ha ofert darrerament als Estats Units un banquet a Bemy Leonhard, l'ex campió del món del pes lleuger, que ha renunciat el seu títol per retirar-se de la boxa. Als brindis Leonhard declarà que la boxa l'havia convertit dèbil com era en un home fort, oferint-li l'oportunitat de conquistar diners i amics; anuncià que renunciava a pujar novament al ring i que pesava treballar en pro de la cultura física.

Leonart té ara 29 anys, boxa desde 1912, fou campió del món el 28 de maig de 1917, per la seva victòria per k. o. en 9 rounds sobre Freduy Welsh, no havet estat, des d'aleshores, batut, malgrat haver disputat 77 combats.

— Dos *poulains*, Routis i Ascencio, d'un mateix manager, Eudeline celebraran, celebraran aviat el campionat de França del pes ploma. Hom se demana com ho farà Eudeline quan el match tingui efecte per a aconsellar a la vegada als seus dos homes que han de fer.

— Dempsey, segons telegrafiaen dels Estats Units, ve a Europa, tenint ja encarregades habitacions en un gran hotel de Biarritz. Això explicaria, segons l'opinió de diversos esportius observadors, el cas de la seva suspensió. Resulta efectivament particular la freqüència amb que els campions de tota mena que es traslladen a Europa perden els seus títols poc abans de prendre el vapor, guanyant-lo tot seguit que tornen als Estats Units.

— Hom organitza al Nord d'Amèrica un match Tom Gibbons-Gene Tuney. Hom diu que si celebrat aquest match Dempsey no accepta boxar contra el vencedor o contra Wills, serà definitivament desposseït del seu títol de campió del mó de totes les categories.

— Tomàs Thomas, el nostre campió del pes mitjà, boxarà pròximament a Santander contra Amador, boxador local que compta amb decisions damunt Alberic i Ambrosioni.

— El campió d'Europa del pes mig fort, Clemén, ha estat reptat per l'anglès Tom Berry. Hom no sap quan se celebrarà el match.

— A principis del mes que vé Martínez farà els seus debuts a París boxant contra Paul Fritch. Hom recordarà que en la cèlebre vetllada a base del match Bretonnel-Dundee que la fugida del darrer feu memorable, Martínez, que estava contractat per a boxar contra el mateix adversari que ara hom li designa no pogué fer-ho, per ha haver-se lesionat un dit en l'entrenament.

— Ningú no parla ara de Firpo, el «Brau de les Pampes», que va desembarcar ja fa temps, procedent dels Estats Units, decidit a menjar-s'ho tot. Sembla que l'adversari més indicat per a l'argentí es ara Paulino, però ara aquest per no sabem quins embolics amb el seu manager no pot boxar. Hom espera que quan el sol estival

cremi de debó hom verà els dos atletes boxar en un ring peninsular. Mentres tant Firpo, considerablement engreixat, segueix gaudint a París de la baiya del franc.

—Joaquim Valls va embarcar-se el passat dijous a bord del vapor italià «Conte Rossi» cap a Buenos Aires.

—Victor Ferrand boxarà a París aquest vespre contra Charlie Sauvage, ex-challenger del campioat de França del pes mosca.

—El pròxim dia 25 boxaran a Anvers Piet Hobin contra Sshaels. Aquest és, potser, l'únic welter europeu que té avui possibilitats de vèncer el rampió d'Europa. En l'esmentat match el títol no entra en joc, car ha estat estipulat el pes de 68 quilos.

NATACIO

El concurs per a equips de set nedadors organitzat pel C. N. B.

El diumenge, dia 5 del corrent abril, va finir aquest concurs, que durant tot l'hivern s'ha anat desenrotllant. La finalitat principal per la qual va ésser creat ha estat completa a bastament. Ell ha fet que els nedadors que hi han pres part no perdessin, com en anys anteriors, la totalitat de l'entrenament que portaven de la temporada passada.

Es interessant de donar algunes dades sobre cada un dels equips que hi han pres part.

Ha quedat classificat, en primer lloc, l'equip del C. N. B., integrat per Cruells, Puig, Tusell, Basté, Vila, Fontanet i M. Trigo. Encara que potser des d'un principi se l'assenyalava com a probable guanyador, no per això té menys mèrit la victòria que ha assolit de faiso esplèndida. Vegin-se si no aquestes dades. Ha totalitzat 154 punts i mig. Ha guanyat a tots els demés equips en Water-polo, entrant 22 goals, sense que n'hi fessin cap. Detenta tots els records o millors temps de totes les curses en aquest concurs, i que són els següents: 100 m. lliure, Cruells fa 1 m. 12 s. 7-10; 100 metres over, Fontanet fa 1 m. 26 s. 2-5; 100 metres braça de pit, Tusell fa 1 m. 41 s. 2-10; 100 metres esquena, Cruells aconsegueix el temps de 1 m. 35 s. 1-5; 200 metres lliure, en Basté fa 3 m. 8-10; 400 m. lliure, en Basté fa 6 m. 47 s. 3-5; i en relleus 7 per 50, aconsegueix l'equip fer 4 m. 21 s. 5-10. Temps tots dignes d'ésser tinguts en compte.

El segon lloc l'ha obtingut l'equip també del C. N. B., integrat per Giménez, Bretos, Borràs, Trigo, Fontanet (S.), Farran i Palou. Era un dels també probables guanyadors, però algun petit contratemps tingut en Water-polo, que era el seu fort, el feu perillar un moment, però la valor dels seus elements s'imposà definitivament obtenint 119 punts, en total. Perdé un sol partit i n'empatà un altre. En curses obtingué resultats ben remarcables.

A tercer i quart lloc, hi han quedat, respectivament, els equips del C. N. B., integrats com segueix: tercer, Rovira, Bretos III, Arnó, Majó, Segalà, Pérez i Pinillo. Quart, Trigo III, García, Solà, Ribes, Vilamala, Vives i Granicher. Tots dos representen l'element més jove amb què compta el Barcelona, i aquest èxit aconseguit els fa mereixedors tant l'un com l'altre de l'elogi més sincer. El primer d'ells obtingué 105 punts i l'altre 101. No cal dir la rivalitat existent entre ells, que es tradueix per una tan ínfima diferència de punts.

El cinquè lloc és obtingut per l'equip dels Veterans del Barcelona. Aquest equip si que mereix un capítol a part per la gesta esportiva per excel·lència que ha portat a cap. Els seus components, Gassol, Granicher, Ludwig, Picornell, Cuadrada, Vilamala i Lloberas, tots veterans en la natació, han volgut demostrar que en ells continuen encara els entusiasmes d'abans, i han donat l'exemple excel·lent que tant hem d'alabar. Han hagut de sucumbir a l'empenta de

l'element jove del Club, però ells no s'han descoratjat i han continuat la lluita amb la mateixa esportivitat que si obtinguessin la victòria. Es digne d'imitació aquest gest.

El sisè i darrer lloc l'obté l'equip de l'Arenys que donant així mateix una prova de la seva esportivitat reconeguda, malgrat la sèrie de vicissituds per què ha passat en aquest concurs, ha volgut acabar-lo. Hi havia en aquest equip alguns elements que prometen força i que una mica entrenats donaran molt rendiment.

Els felicitem tots, i d'una manera especial al C. N. Barcelona, tant per l'organització, com per haver obtingut els cinc primers llocs.

NOVES

Han començat ja oficialment els entrenaments a la piscina del Club Natació Barcelona, per a la preparació de l'equip que ha de realitzar el proper mes de juny, l'excursió per França i Alemanya.

El dia 3 de maig hi haurà a Barcelona, Assemblea extraordinària de la Federació Espanyola de Natació Amateur, demanada per diversos Clubs catalans. L'interès de la mateixa és molt gran donat els temes que han de tractar-s'hi, especialment el referent als seus directius actuals.

Els projectes del C. N. Barcelona per a la propera temporada d'estiu, es van concretant, i podem avançar, de moment, que hi ha el compromís contret que un seu equip visiti al mes de juny algunes capitals d'Alemanya, i rebre la visita a finals del propi mes, d'un equip italià, el primer d'aquesta nació que ens visitarà.

Els propòsits dels altres Clubs catalans sabem que van per bons camins, per a fer de la pròxima temporada una de les millors.

Cada dia hi ha noves senyores inscrites en la secció que per elles ha creat amb caràcter de prova, el C. N. Barcelona. Esperem que aquesta vegada haurà definitivament arrelat entre l'element femení la pràctica de la natació esportiva.

S'insinua que sofrirà grans canvis el primer equip de WP. d'un dels nostres primers Clubs. Sembla que vol donar-se-li una nova orientació per a que dongui grans i glorioses victòries.

S'està acabant una nova piscina a la nostra ciutat. La dels Banys de Sant Sebastià. En parlarem un altre dia, car s'ho mereix.

PILOTA BASCA

Club Bascònia

Tres partits tenia anunciats per a diumenge aquesta entitat, l'últim dels quals, ja que era l'únic de concurs i que amb ell començava el desempat per al segon lloc de primera categoria. Molt nombros fou el públic que els presencià, tenint ocasió sovint d'aplaudir les belles jugades que es succeïren en els mentats partits, celebrats pel següent ordre:

Primer, a cistella, a 40 punts (d'entrenament): Vermells: Genera-Viñals, 30 punts. Blaus: Sunyer-Escudero (I), 40 punts. Partit força interessant i renyit, car malgrat la diferència final de punts, pot dir-se que fins a la darrera desena no podia endevinar-se qui seria el guanyador. Molt bé han jugat tots quatre, distingint-se l'Escudero, com també en Genera, en el qual notem grans avenços. Segon, a pala, a 40 punts (d'entrenament): Vermells: Leoncio-Navarro, 26 punts. Blaus: Larrinaga-Barrón, 40 punts. Impossibile fou als vermells asserenar-se davant el joc segur del blau, la qual cosa produí que el partit tingués un resultat tan desigual, com poc esperat, pels que coneixiem el joc de tots quatre, de qui esperem veure'ls en altres combinacions, en la seguretat que podrem presenciar molts interessants partits.

Tercer, a cistella, a 40 punts. Concurs de Primera categoria (desempat per al segon lloc). Vermells: Larramendi-Barguñó, 39 punts. Blaus: Bo (J.)-Olamendi, 40 punts.

Pel que representava, aixís com per la diferència de punts en el resultat, pot deduir-se què aquest partit, que segurament recordaran tots els que varen poder presenciar-lo, puix que especialment en la darrera desena, en què les

igualades varen succeir-se, cada punt que guanyava un bàndol era premiat amb llargs aplaudiments per a tots quatre jugadors, dels que el millor ha estat Olamendi, molt ben ajudat per Bó, que ha estat molt segur, cobrint molta canxa i entrant tant com podia per a descansar el seu company. Dels vençuts, molt bé Barguñó i una mica insegur Larramendi, sobretot en les segona i tercera desenes, en les quals si hagués jugat com al final, no dubtem que haurien assolit la victòria.

Amb força interès s'espera el partit que ha de celebrar-se diumenge vinent, també per al desempat del segon lloc, tota vegada que en ell pot esclairar-se qui serà darrerament el classificat. Demés d'aquest partit se'n celebraran dos més d'entrenament, dels quals un és probable que sigui de pilota a ma entre socis d'aquest Club que estan inscrits en aquesta especialitat.

Callicida Masó
Peus delicats
banyeu-los amb
Salinos Masó

Farmàcia: Rambla Canaletes, 1

ADVERTIMENT

En la impossibilitat material de correspondre totes les cartes de felicitació i encoratjament que ens han estat tramessas amb motiu de la aparició del nostre primer número, regreïem des d'aquestes pàgines els seus autors ho i advertint-los a ells i a tots els lectors de L'ESPORT CATALÀ, que el nostre periòdic no ha assolit encara la seva plasmació definitiva i que els nostres esforços tendeixen avui principalment a aquest fi.

El lector ens ajudarà moltíssim a receïr en els nostres propòsits si es fa càrrec de què ultra la inutilitat que això representa, resulta materialment impossible ressenyar tots els actes esportius que se celebren i que una publicació com L'ESPORT CATALÀ deu tendir necessàriament a ressenyar, estudiar o analitzar solament aquells que tinguin una real importància.

L'ESPORT CATALÀ no compliria, però, amb un dels seus deures primordials si no es convertís en resso de la majoria dels actes esportius que cada setmana se celebren a Catalunya fora de la capital i en aquest sentit destinarà, a partir d'aquest número, una pàgina sencera a comentar-los sens perjudici de dedicar l'espai que calgui a tot esdeveniment esportiu de transcendència.

Demancem als abnegats corresponents de L'ESPORT CATALÀ a tot Catalunya que per tal de contribuir al que ens proposem condensim les seves cròniques reduint-les a una o dues quartilles. Cal que en la ressenya dels actes esportius hom es despulli de la rutina que ha imperat fins ara. La performance esportiva més extraordinària pot ésser ressenyada en unes quantes línies i la ressenya i el comentari extensos sols son admissibles quan hom tracta d'aprofitar aquesta oportunitat per a la divulgació de les regles del joc, per a fer-ne ressaltar les bel·leses, per a corregir defectes, etc., etc., i això és ben evident que essent ben pocs els qui puguin fer-ho, no deu ésser prodigat amb excés.

No sempre és necessari en ressenyar un partit de futbol anomenar l'equip i els àrbitres, el veritable amateur juga pel seu club i a aquest correspon en primer lloc l'èxit o el fracàs. La personalitat de l'àrbitre deu estar revestida del màxim possible d'autoritat i no contribuiran pas a donar-la-hi els comentaris que hom fa massa a la lleugera de la seva actuació. Cal tenir sempre present que quan dos adversaris se sotmeten al fall d'un àrbitre se sotmeten també ner endavant tant als seus encerts com als seus desencerts i que la fórmula d'àrbitre imparcial que tant sovint veïem en les nostres publicacions periòdiques és la més gran ridícula en que pot incórrer un cronista esportiu.

Societat general
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva:
Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

Alfa-Romeo

Campió de 1924

Mundial de Velocitat
sobre el circuit de Cremona
a 195 km. p. h.

II Gran Premi d'Europa

1.^r absolut (Campari)

III Gran Premi d'Itàlia

1.^r absolut (Ascari)

i els tres llocs següents

El cotxe més ràpid del món



Alfa Romeo

S. A. Espanyola Ing. Nicola Romeo

Director Gerent: R. Andrés G. i Fabiá

Llúria, 73 - Telèfon 2284 G. - BARCELONA